

Geboorterecht

*Voor mijn lieve Kayla, het nieuwe licht in mijn leven.
Mijn wensen voor jou zijn te veel om te benoemen,
dus wens ik je gewoon liefde.
En alle magie, alle realiteit,
alles wat belangrijk is dat daaruit voortvloeit.*

En hij die ooit een kind verblijdt,
Maakt dat de vreugdeklok in 's Hemels straten luidt,
Maar hij die een kind een thuis geeft om in te wonen
Bouwt paleizen voor het Koninkrijk dat kome
En zij die ooit een kindje baarde
Brengt de Redder Christus terug op aarde.

JOHN MASEFIELD

Ken uzelve

INSCRIPTIE OP DE TEMPEL VAN APOLLO IN DELPHI

PROLOOG

12 december 1974

Douglas Edward Cullen moest plassen. Zenuwen, opwinding en de cola bij de lunch in de McDonald's die hij als beloning had gekregen omdat hij zo lief was geweest terwijl mama boodschappen deed, hadden ervoor gezorgd dat zijn drie jaar oude blaas op knappen stond.

Door die kwelling stond hij in zijn rode Keds van zijn ene voet op de andere te springen.

Zijn hart was zo aan het bonzen dat hij bang was dat hij zou ontploffen als hij niet hard genoeg schreeuwde of hard genoeg liep.

Hij vond het prachtig wanneer er dingen op de tv ontploften.

Maar mama had hem gezegd dat hij lief moest zijn. Als kleine jongetjes niet lief waren, zou de kerstman kolen in hun kousen stoppen in plaats van speelgoed. Hij wist niet precies wat kolen waren, maar hij wist wel dat hij speeltjes wilde. Dus schreeuwde en rende hij alleen in gedachten, precies zoals zijn papa hem had geleerd te doen wanneer het echt heel verschrikkelijk belangrijk was om stil te zijn.

De grote sneeuwpop naast hem grinnikte en was nog dikker dan Douglas' tante Lucy. Hij wist niet wat sneeuwpoppen aten, maar deze moest wel héél veel eten.

De vuurrode neus van Rudolph, echt zijn allerliefste rendier, knipperde aan en uit en het draaide Douglas voor de ogen. Hij probeerde zichzelf bezig te houden door de rode plekjes te tellen die in zijn ogen rondreven, net zoals ze in *Sesamstraat* telden.

Een, twee drie! Drie rode vlekjes! Hahahaha!

Maar hij werd er een beetje misselijk van.

Het was heel lawaaierig in het winkelcentrum, met brokjes kerstmuziek die van alle kanten op hem af kwamen en hem nog ongeduldiger maakten, het geschreeuw van andere kinderen, en het gehuil van baby's.

Nu hij zelf een klein zusje had wist hij alles van huilende baby's. Wanneer baby's huilden moest je ze oppakken en met ze rondlopen en liedjes voor ze zingen, of met ze in de schommelstoel gaan zitten en ze op hun ruggetje kloppen tot ze een boertje lieten.

Baby's konden echt heel hard boeren en niemand zei dat ze daarna 'pardon' moesten zeggen. Want baby's konden immers niet praten, dommerd!

Maar Jessica huilde nu niet. Ze lag in de stroller te slapen en leek precies een baby pop in haar rode jurkje met die witte, krullerige troep eraan.

Zo noemde oma Jessica haar eigen baby popje. Maar soms bleef Jessica maar huilen en dan werd haar gezicht helemaal rood en trok het helemaal in rimpels. Dan was er niets wat een einde aan het huilen kon maken, geen zingen en geen rondlopen en geen schommelstoel.

Op die momenten vond Douglas haar helemaal niet op een baby pop lijken. Dan zag ze er gemeen en boos uit. Wanneer dat gebeurde, was mama te moe om met hem te spelen. Voordat Jessica in haar buik kwam was ze nooit te moe om met hem te spelen.

Soms vond hij het niet leuk om een klein zusje te hebben dat aldoor maar huilde en in de broek poepte en mama zo moe maakte dat ze niet meer kon spelen.

Maar meestal was het wel oké. Hij vond het leuk om naar haar te kijken en te zien hoe ze met haar beentjes schopte. En wanneer ze zijn vinger pakte, echt heel stijf, dan moest hij lachen.

Oma zei dat hij Jessica moest beschermen omdat grote broers dat altijd deden. Hij had zich eens zo'n zorgen gemaakt dat hij op de grond naast haar bedje in slaap was gevallen, want wie weet kwamen de monsters die in de kast woonden haar 's nachts wel opeten.

Maar hij was de volgende ochtend in zijn eigen bed wakker geworden, dus misschien had hij alleen maar gedroomd dat hij naar haar toe was gegaan om haar te beschermen.

Ze schoven een eindje door in de rij, en Douglas keek een beetje onbehaaglijk naar de lachende elfjes die om de werkplaats van de kerstman dansten. Ze zagen er een beetje gemeen en boos uit – net als Jessica wanneer ze heel hard huilde.

Als Jessica niet wakker werd, zou ze niet bij de kerstman op schoot komen te zitten. Stom om Jessie zo mooi aan te kleden om bij de kerstman op schoot te mogen zitten, want ze kon nog niet eens ‘pardon’ zeggen wanneer ze een boertje liet, en ze kon de kerstman dus ook niet vertellen wat ze voor Kerstmis wilde.

Maar hij wel. Hij was drieënhalf. Hij was nu een grote knul. Dat zeiden ze allemaal.

Mama ging op haar hurken zitten en sprak zachtjes met hem. Toen ze vroeg of hij moest plassen, schudde hij zijn hoofd. Ze zag er weer zo moe uit, en hij was bang dat ze nooit meer op hun plaatsje in de rij voor de kerstman kwamen als ze nu naar de wc gingen.

Ze kneep even zachtjes in zijn hand, lachte tegen hem en beloofde dat het nu niet lang meer zou duren.

Hij wilde *Hot Wheels*, en een G.I. Joe, en een garage van Fisher Price, en een paar Matchbox-autootjes en een grote gele bulldozer, net zo een als zijn vriendje Mitch voor zijn verjaardag had gekregen.

Jessica was nog te klein om met echt speelgoed te spelen. Ze kreeg alleen meisjesdingen zoals frutseljurkjes en knuffels. Meisjes waren eigenlijk best dom, en meisjesbaby’s waren nog dommer.

Maar hij zou de kerstman van Jessica vertellen, zodat hij niet zou vergeten spullen voor haar mee te brengen als hij thuis door de schoorsteen kwam.

Mama praatte met iemand, maar hij luisterde niet. Praatjes van grote mensen interesseerden hem niet. Vooral niet toen ze nog een stukje opschoven en hij de kerstman kon zien.

Hij was groot! Douglas voelde een eerste vleugje angst opkomen want in de stripboeken of op de plaatjes in de sprookjesboeken zag hij er lang niet zo groot uit.

Hij zat voor zijn werkplaats op zijn troon. Er waren een heleboel elfen en rendieren en sneeuwpoppen. Alles bewoog – hoofden en armen. En ze lachten allemaal!

De baard van de kerstman was heel lang. Je kon zijn gezicht bijna niet zien. En toen hij een bulderend *ho ho ho* liet horen, leek het ge-

luid op gemene vingers die in Douglas' blaas knepen.

Er werd geflitst, een baby begon te jammeren, en de elfen grinnikten.

Hij was nu een grote knul, een grote knul. Hij was niet bang voor de kerstman.

Mama trok aan zijn hand en zei dat hij naar de kerstman moest gaan. Op zijn schoot gaan zitten. Zij lachte ook.

Hij deed een stapje naar voren, en toen nog een, maar zijn benen begonnen te trillen. En toen hees de kerstman hem omhoog.

'Vrolijk kerstfeest! Ben je braaf geweest?'

Als een hakbijl sloeg de doodsangst in Douglas' hart. De elfen sloten hem in en Rudolphs neus knipperde. De sneeuwpop draaide zijn brede ronde hoofd om en keek hem loerend aan.

De grote man in het rode pak hield hem stijf vast en staaarde hem met heel kleine oogjes aan.

Schreeuwend en worstelend gleeed Douglas van de schoot van de kerstman en hij viel met een harde klap op de grond. En plaste in zijn broek.

Er kwamen mensen aan, een heleboel stemmen gleden over hem heen. Het enige wat hij nog kon doen was zich klein maken en gaan huilen.

En toen was mama bij hem. Ze trok hem dicht tegen zich aan en zei dat er niks aan de hand was. Ze maakte zich een beetje druk want hij was op zijn neus gevallen waardoor die was gaan bloeden.

Ze gaf hem kusjes, streelde hem en mopperde niet eens omdat hij in zijn broek had geplast. Hij ademde nog steeds met horten en stoten, en hij drukte zijn gezicht tegen haar aan.

Ze gaf hem een dikke knuffel en tilde hem op, zodat hij zijn gezicht tegen haar schouder kon drukken.

Ze murmelde nog steeds lieve woordjes tegen hem toen ze zich omdraaide.

En begon te schreeuwen. En te rennen.

Zich aan haar vastklampend keek Douglas omlaag. En zag dat Jessica's stroller leeg was.

DEEL I

1

De bouw van het Antietam Creek Project werd abrupt onderbroken toen het blad van Billy Youngers graafmachine een schedel boven de grond bracht.

Voor Billy zelf was het een onaangename verrassing. Hij had zwetend in de benauwde cabine van zijn machine gezeten en de intense julihitte vervloekt. Zijn vrouw was fel tegen de voorgestelde herkaveling en vanochtend, toen hij had geprobeerd zijn gebakken eieren en gebraden worstjes naar binnen te werken, had ze hem met haar schelle stem nog de les gelezen.

Die hele herverkaveling kon Billy geen ene moer schelen. Werk was werk en Dolan betaalde goed, maar eigenlijk net niet goed genoeg om hem voor het eeuwige gezeik van Missie schadeloos te stellen.

Dat verrekte gehakketak had hem de eetlust voor zijn ontbijt ontnomen, terwijl een man die zich de rest van de dag uit zijn naad zou moeten werken dat toch echt nodig had.

En wat hij nog naar binnen had kunnen werken voordat Missy's gemekker hem zijn eetlust helemaal had ontnomen, speelde nu op in zijn ingewanden. Het was daar in die godvergeten klamme hitte aan het gaarstoven, dacht hij bitter.

Hij ramde op de bedieningshendels en had in ieder geval de voldoening dat zijn machine hem nooit de oren van zijn kop zou lullen omdat hij gewoon zijn werk wilde doen. Zelfs in deze vervloekte hitte vond hij niks fijners dan zijn blad in de aarde te zetten en er een flinke hap uit te scheppen.

Maar dat hij samen met een hap vruchtbare aarde uit het lage land langs de rivier een vuile schedel met lege oogkassen had opge-

schept die in die gloeiend hete midzomerzon loerend naar hem leek te kijken, was meer dan genoeg om Billy met al z'n zevenentachtig kilo als een grietje aan het krijsen te krijgen. Hij sprong zo soepel als een danser van zijn machine.

Zijn collega's zouden hem er net zolang ongenadig mee blijven judassen totdat hij gedwongen was z'n beste vriend een bloedneus te slaan om weer voor vol te worden aangezien.

Maar op die dag in juli rende hij net zo hard en vastberaden, en verdomd nog-an-toe bijna net zo lenig, over het terrein als vroeger tijdens zijn hoogtijdagen op de middelbare school over het voetbalveld.

Toen hij op adem was gekomen en weer iets zinnigs wist te zeggen, meldde hij het aan zijn voorman, en zijn voorman meldde het aan Ronald Dolan.

Tegen de tijd dat de sheriff arriveerde hadden nieuwsgierige arbeiders nog wat meer botten opgegraven. De forensisch patholoog werd erbij geroepen, en de plaatselijke pers kwam Billy, Dolan en verder iedereen interviewen die wat zendtijd voor het avondbnieuws kon opvullen.

Het gerucht deed de ronde. Er werd over moord gepraat, over massagraven, over seriemoordenaars. Gretige vingers persten zo veel mogelijk sappigs uit al die geruchten, en tegen de tijd dat het onderzoek was voltooid en was vastgesteld dat de botten heel oud leken te zijn, wist een fiks aantal mensen niet zeker of ze er nu blij of teleurgesteld om moesten zijn.

Maar voor Dolan, die al heel wat petitie's, protesten en bevelen om zijn oren had gekregen omdat hij op de ongerepte twintig hectare moerassig laagland en bossen huizen wilde bouwen, maakte het niet uit hoe oud de botten waren.

Het feit dat ze bestonden was al genoeg om hem ellende te bezorgen.

En toen Lana Campbell, de advocaat die uit de grote stad hierheen was verhuisd, haar benen over elkaar sloeg en hem tevreden lachend aankeek, had Dolan de grootste moeite haar niet een stomp in haar mooie gezicht te verkopen.

'U zult zien dat het gerechtelijk bevel redelijk eenvoudig te begrijpen is,' zei ze terwijl ze bleef glimlachen. Haar stem was een van

de luidste die zich tegen de bouwplannen had verzet. Op dit moment had ze dan ook wel wat om te lachen.

‘Een gerechtelijk bevel is nergens voor nodig. Ik heb zelf het werk al stilgelegd. Ik werk mee met de politie en de bestemmingscommissie.’

‘Laten we het maar als een extra veiligheidsmaatregel beschouwen. De planningscommissie van de provincie geeft u zestig dagen de tijd een rapport in te dienen om hen ervan te overtuigen dat uw bouwplannen doorgang moeten vinden.’

‘Ik weet er alles van, schatje. Dolan bouwt al zesenvestig jaar huizen in deze provincie.’

Hij zei ‘schatje’ tegen haar om haar te pesten. Omdat ze dat allebei wisten, grijsde Lana alleen maar. ‘Het Historisch Genootschap en de Natuurbescherming hebben me in dienst genomen. Ik doe alleen mijn werk. Leden van de archeologische en antropologische faculteit van de universiteit van Maryland komen het terrein bekijken. Als tussenpersoon verzoek ik u hen toe te staan monsters mee te nemen en te onderzoeken.’

‘Gevolmachtigd advocaat, tussenpersoon.’ Dolan, een krachtig gebouwde man met een verweerd, Iers gezicht, leunde achterover in zijn bureaustoel. Zijn stem droop van het sarcasme. ‘Mevrouw heeft het druk.’

Hij stak zijn duimen achter zijn bretels. Hij droeg altijd rode bretels op een blauw werkhemd. Hij beschouwde het als deel van zijn uniform. Deel van wat hem tot een gewone man maakte, iemand uit de arbeidersklasse die zijn stad en zijn provincie groot had gemaakt.

Wat zijn banksaldo ook was, en dat wist hij tot op de cent, hij vond het niet nodig om zich met dure kleren uit te dossen.

Hij reed nog steeds in een pick-up van Amerikaanse makelij.

Hij was geboren en getogen in Woodsboro, in tegenstelling tot die mooie stadse advocaat. En zij, of wie dan ook, hoefde hem niet te vertellen wat zijn dorpsgenoten nodig hadden. Feit was dat hij beter dan menig medeburger wist wat voor Woodsboro het beste was.

Hij was iemand die zijn blik op de toekomst hield en bij wie het hemd nader was dan de rok.

‘We zijn allebei drukbezette mensen, dus zal ik maar meteen ter zake komen,’ zei Lana. Ze was er absoluut zeker van dat ze die neer-

buigende grijns van zijn gezicht zou weten te krijgen. ‘Totdat het bouwterrein is onderzocht en door de provincie is vrijgegeven kunt u niet verder gaan met de bouw en moeten er eerst monsters worden genomen voordat dat eventueel gebeurt. Alle artefacten die worden opgegraven zullen van geen enkel nut voor u zijn. Medewerking in deze hele zaak zou, zoals we allebei weten, heel wat bijdragen om uw pr-problemen uit de weg te ruimen.’

‘Ik zie ze niet als problemen.’ Hij spreidde zijn door handarbeid getekende handen. ‘De mensen hebben huizen nodig. De gemeenschap heeft banen nodig. Het bouwproject van Antietam Creek levert allebei. Dat noemen ze vooruitgang.’

‘Dertig nieuwe huizen. Meer verkeer op wegen die daarvoor niet zijn uitgerust, nu al overbevolkte scholen, het verlies van plattelandsbewustzijn en weidse ruimte.’

Het ‘schatje’ had haar niet nijdig gemaakt, de bekende argumenten wel. Ze haalde diep adem en blies die langzaam uit. ‘De bevolking heeft zich ertegen verzet. Maar dat is een andere kwestie,’ zei ze voordat hij erop kon reageren. ‘U kunt niets ondernemen totdat de botten zijn getest en gedateerd.’ Ze tikte met een vinger op het gerechtelijk bevel. ‘Dolan Development zal het proces beslist willen bespoedigen. U zult het testen moeten betalen. Radiokoolstofdatering...’

‘Betalen...’

Precies, dacht, ze, en wie heeft nu gewonnen? ‘Het terrein is uw eigendom. De historische voorwerpen zijn uw eigendom.’ Ze had haar huiswerk gedaan. ‘U weet dat we ons tegen de bouw zullen blijven verzetten en u onder dwangbevelen en dossiers zullen blijven begraven totdat deze zaak is geregeld. Betaal de twee dollars, mr. Dolan,’ zei ze nog terwijl ze opstond. ‘Uw advocaten zullen u hetzelfde adviseren.’

Ze wachtte tot ze de kantoordeur achter zich dicht had getrokken voordat ze breeduit begon te grijnzen. Ze kuierde naar buiten en ademde diep de zware zomerlucht in terwijl ze links en rechts Woodboro’s Main Street afkeek.

Ze weerhield zich ervan even te gaan dansen – te onbetamelijk – maar ze liep als een kind van tien over het trottoir te huppelen. Dit was nu háár stad. Haar gemeenschap. Haar thuis. Vanaf dat ze twee

jaar geleden vanuit Baltimore hierheen was verhuisd.

Het was een fijne stad, boordevol tradities en geschiedenis, barstend van de roddels, en vanwege de afstand en de schaduwen van de Blue Ridge Mountains hoefden ze hier niet bang te zijn te groot te worden.

Voor een geboren en getogen stadskind was het een enorme stap voor haar geweest om naar Woodsboro te verhuizen. Maar na het verlies van haar man kon ze de herinneringen aan Baltimore niet meer verdragen. Steves dood had haar verpletterd. Het had haar bijna een halfjaar gekost om weer op de been te komen, om zich uit het drijfzand van verdriet los te maken en de draad van haar leven weer op te pakken.

En het leven stelde eisen, dacht Lana. Ze miste Steve. Er was nog steeds een gat vanbinnen waar hij had gezeten. Maar ze moest doorgaan met ademen en functioneren. En dan was Tyler er ook nog. Haar baby. Haar zoon. Haar kostbaarste bezit.

Ze kon hem zijn vader niet teruggeven, maar ze kon hem wel een fijne jeugd bezorgen.

Hij had nu de ruimte om rennen, en een hond om mee hard te lopen. Buren en vrienden, en een moeder die alles zou doen wat nodig was om hem een veilig en gelukkig leven te geven.

Onder het lopen keek ze op haar horloge. Vandaag was het Ty's beurt om na de peuterklas naar zijn vriendje Brock te gaan. Ze had Jo, Brocks moeder, een uurtje geleden gebeld. Gewoon om te controleren of alles in orde was.

Ze bleef bij de kruising voor het verkeerslicht wachten. Er was weinig verkeer, precies zoals het in een kleine stad hoorde.

Ze zag er niet kleinsteds uit. Haar garderobe was op het imago gericht van een veelbelovende advocate in een vooraanstaande advocatenpraktijk in een grote stad. Ze had zich dan wel als advocaat in een plattelandsdorp van nog geen vierduizend mensen gevestigd, dat betekende nog niet dat ze zich anders moest gaan kleden.

Ze droeg een pittig linnen pakje in zomers blauw. De klassieke snit legde de nadruk op haar fraaie figuur en toonde haar gevoel voor netheid. Haar helblonde haar was in een rechte coupe geknipt en reikte net tot aan de kaken van een mooi, jeugdig gezicht. Ze had grote blauwe ogen die vaak ten onrechte als argeloos werden be-